

403. LEVÉL

tollal, Párizsból Budapestre

1970 októbere végén
beül egy caféba a tűző nap elől
elolvassa az újságot, mint a helyiek
azután levelet ír a feleségének
tudatja, hogy már megebédelt
napi egy meleg ételre futja
és szakmai kapcsolatokra is áldozott
egyre jobban megy a francia
és még az idő is tartósan jó
de fél a leselkedő impotenciától
szeretne a völgyben ülni inkább
meztelenül
jegyzőkönyvbe venni a természet
alig látható mozdulásait
aminek ő maga is szerves része
mozdulatlanul
és ha most meg kellene halnia
derűje nem a lét iránti közönyből
hanem iróniából fakadna

ezek a fehér hajú magyar férfiak
tanulni kell őket
mint a téli fákat
amint ott ülnek kiküldetésben
vagy meghívásos alapon valahol
egy nyugati kávéház kirakatában
a tárgyszerűségnek azzal a sebezhetőségével
hogy szinte válogatás nélkül
minden karcot hagy rajtuk:
a közelükben ülő néger lány
egy furcsán széttört kenyér-darab a földön

egy kutya, amelyiket a járdán rángatnak
és újra ezek és a multiplikációik
az egységet-sugárzó
a külön-álló
és a mozgásban-lévő erők
mert mindegyikhez és
megoszthatóan egyikhez sem tartoznak
és nevük helyett csak úgy írják alá
csók
másképp és ugyanúgy

A FAGYOTT KÉZ-HIPOTÉZIS

miközben jegeces csuklómat lehelgeted
és sírsz rá meleg könnyeket
hogy a hókristályokat
sókristályok semlegesítsék
azon gondolkodom
mekkora elmozdulás számít visszaélésnek
fizikailag mérhető-e egyáltalán
a lélek átadása
a kézmeleg hófoka mikortól válik árulkodóvá
a felengedő erek ujjongó árama
mikor leplezi le önmagát
mikortól számít abúzusnak, amit
a másik résztvevő nem vesz észre
a művelet, amelyben tudtával
más szerepben közreműködő
és egyáltalán leleplezhető-e egy állapot
amelyben a segítséget nyújtó a kiszolgáltatót
és a szenvedő élvezete
csak hipotetikus

AUTOTÓMIA

úgy tudsz menekülni, mint a gyíkok
védekezésből leválsz
kibiztosítod magad
eltörsz az erre kijelölt törési zónában

a szivacsos szerkezet
nem bír feszültséget
ragaszkodásnak nincs helye
ott, ahol valaki birtokolni akar

a puhatolózástól berezonálnak
az apró, egymásba nyíló membránok
és a nagyravágyó későn kap észbe
hogymár odaát van

a tompa ujjbegyeken
éles kis lüktetés
az egyedüllét forró markában
egy hulló emléke

MIÓPIA

hullámokban egy bazár hangjai
folyóvíz egy mecsetkupolában
hínárba göngyölt imaszőnyeg
borpince torkába húzódo halraj
egy buborékokat éneklő pásztor
algát legelő juhnyáj
az iszapos szemfenéken

mint amikor kölcsönadtad a szemüveged
megnézni, hogy mozog a falevél
a medence alján

az úszók lábtempójától kavart
kis örvényekben
úgy látom őket benned
átszüremlő, tört fénynyalábok
a visszavonhatatlantól elárasztva

